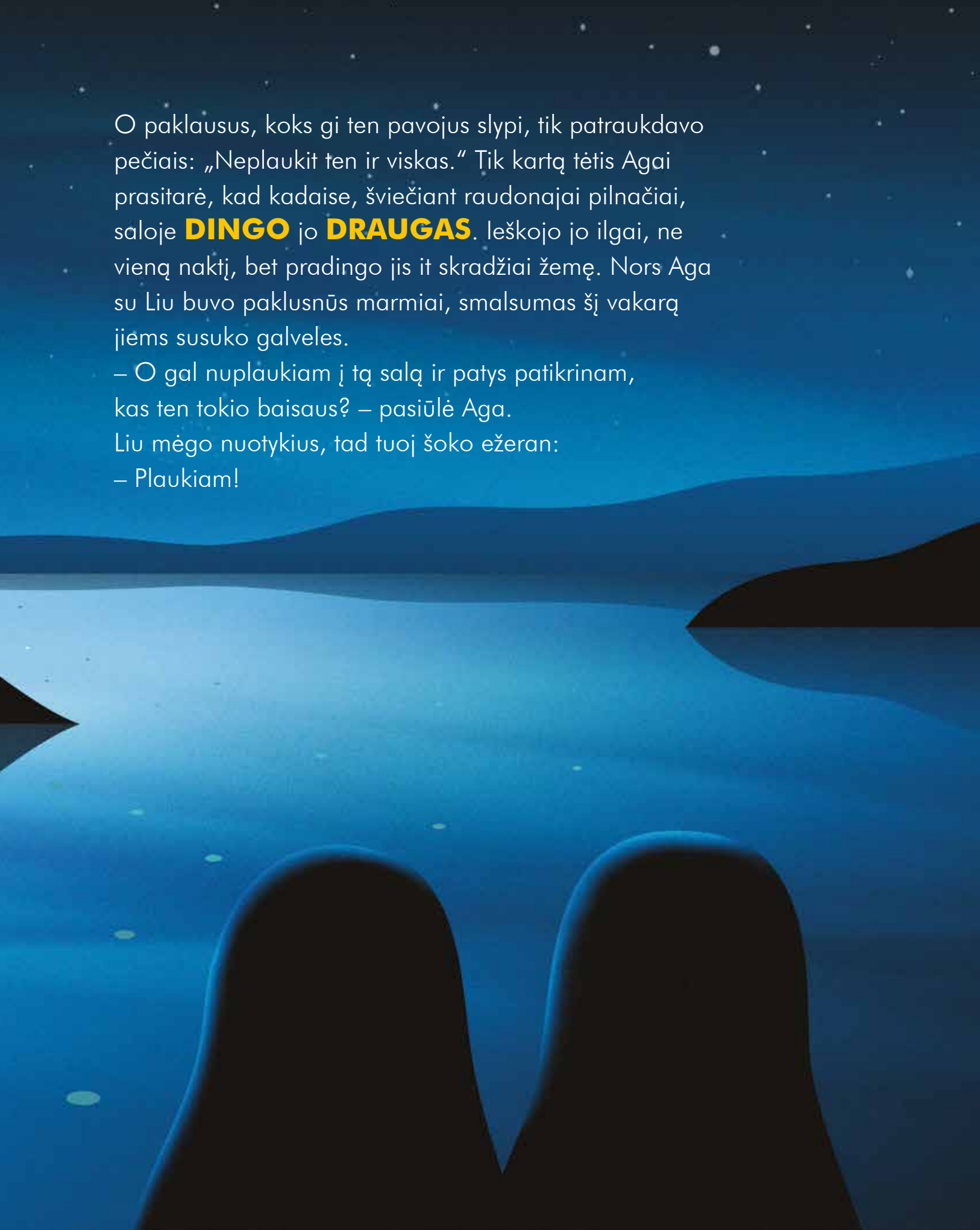

Virš Martvudo girios pakibus mėnuliui, marmiai Liu ir Aga išbėgo žaisti laukan. Dažniausiai jie nuotykių ieškodavo prie upelio, bet šįkart patraukė į ežero pakrantę. Pasiekus meldais apaugusį, rūkuose skendintį krantą, Aga įsistebeilijo į ežero viduryje plūduriuojančių paslaptinę salelę. Marmiukams tėvai buvo prisakę jos vengti: „Tai tikrai **PAVOJINGA VIETA**.“

O paklausus, koks gi ten pavojus slypi, tik patraukdavo pečiais: „Neplaukit ten ir viskas.“ Tik kartą tėtis Agai prasitarė, kad kadaise, šviečiant raudonajai pilnačiai, saloje **DINGO** jo **DRAUGAS**. Ieškojo jo ilgai, ne vieną naktį, bet pradingo jis it skradžiai žemę. Nors Aga su Liu buvo paklusnūs marmiai, smalsumas šį vakarą jiems susuko galveles.

– O gal nuplaukiam į tą salą ir patys patikrinam, kas ten tokio baisaus? – pasiūlė Aga.

Liu mėgo nuotykius, tad tuoj šoko ežeran:

– Plaukiam!